

Kroket

Onlangs is mijn werkgever overgestapt op circulaire maaltijden. Kon je je tussen de middag zo nu en dan nog een lekkere rundvleeskroket veroorloven, nu is deze vervangen door een circulaire vegavariant, slap en zonder de kenmerkende *bite*.

Mijn Amerikaanse kennis Dave Westin wilde ooit bij zijn bezoek aan Amsterdam een echte Nederlandse kroket of *bitterballs* proberen, deze waren onbekend in de USA. Na vruchteloos langs allerlei fancy taco-, pizzahap- en Dönerzaken gewandeld te zijn op zoek naar een traditionele frituur, was de enige zaak die een kroket aanbood: de Amerikaanse McDonald. Als McKroket weliswaar.

Vroeger had ik als kind zwemles en na de meest lastige rugslagoefeningen, wist ik dat er een beloning wachtte. Ik mocht dan van mijn moeder voor een kwartje een kroket uit een automatiek trekken. Tijdens de rugslag zweefde de kroket als het ware als lokmiddel boven mijn hoofd, een reddingsboei voor de moeilijkste zwemoefeningen. Kroketten zijn belangrijk in het leven.

Zes jaar geleden ging ons gezin op vakantie naar Indonesië. Enerzijds om het land te zien en anderzijds om in de voetsporen van de schrijver F. Springer (1932-2011) te treden. We bezochten alle plekken die voor hem belangrijk waren geweest in het vooroorlogse Batavia, Bandoeng en Malang. In de laatste stad verbleven we wat langer, mijn vader was hier immers geboren. Hij had hier samen met Springer (Carel-Jan Schneider) op de lagere school gezeten. Veel nostalgische sporen en overeenkomsten, tot en met het Japanse gevangenkamp.

Onze Indonesische gids Arie zorgde goed voor ons. Elk ontbijt bestond uit *nasi goreng* (gebakken rijst), *mie*, *ayam* (kip), *sateh*, *tofu* en *gado-gado*. En verrassend genoeg elke lunch ook. En elk avondeten. Een goede kennis met familie in Indonesië had me al gewaarschuwd. Na een week in dat land ben je wel toe aan een echte Hollandse kroket!

Na twee weken dezelfde Indonesische heerlijkheden bij ontbijt, lunch en diner, begrepen we zijn opmerking maar al te goed. In Malang zat volgens de kennis *Toko Oen*, sinds 1930 een echt Nederlandse uitspanning. Vol verwachting togen we daarheen met de *becak* (fietskar). De zaak ademde een ontspannen vooroorlogse sfeer: rotan stoelen, glas-in-lood, zachtgroene kleuren en oude emaille reclameborden aan de muur met Droste en Philips erop. En op de menukaart dit keer geen nasi, ayam en sateh, maar kroketten en

2020 Week 8 17 feb.-22 feb.

champignonsoep. We bestelden uiteraard de 'vleeskroketten'. Het zouden er zelfs twee per portie zijn, knapperig, met 'originale mosterd' volgens de menukaart. Dit zou een keerpunt zijn in onze Indonesië reis en maaltijden.

We namen een hap van ons feestmaal, verheugd om dit Hollandse lekkers, maar deinsden meteen verschrikt achteruit. Wat opgediend werd, was inderdaad origineel. Het bleek een melige hap gefrituurde bonenpasta te zijn, van het beloofde rundvlees geen spoor en de originele pittige gele mosterd bleek een vanilleachtige gelige gelei te zijn, waar geen enkele mosterdkorrel aan te pas was gekomen. Een klap in het gezicht van de echte frituur. *Terima khasi*, sorry, zei een grijnzende ober. Gelaten bestelden we maar een uitsmijter ter vervanging van de kroketten. Uiteraard werd die geserveerd met nasi, mie en ayam.